

# АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ НАЙ-МАЛКИЯТ УЧЕНИК

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Ръчката на бравата полекичка се наклони надолу, вратата скръцна и се отвори. В учебната стая се намъкна Колчо — петгодишният син на Делчо, полския милиционер. Белоглав, косичката му отпред изправена, сякаш кравата го е близнала. Гащичките му до коленете, краката му изподраскани от тръне и къпини.

Учителката, която решаваше задача на черната дъска, се обърна към неканения гост:

— Ти що щеш тука? По-скоро да излизаш!

Но Колчо се обърна назад, натисна с две ръце вратата и рече:

— Няма да изляза!

— Хубава работа — приближи към него учителката, — а какво ще правиш?

— Тука искам.

— Искаш, но не може.

— Защо? — учудено попита Колчо.

— Защото не си ученик.

Колчо се замисли. Сбърчи пепелявите си вежди. Не му стана хубаво, дето го пъдят от учебната стая.

— Другарке! — дигна ръка и се източи стремително напред Пенка от втория чин. — Нека остане пък. До мене има едно място.

— Седни при Пенка — склони учителката, — но ще мируваш и ще внимаваш. Инак ще те изгоня.

Колчо се намести на чина, скръсти ръце и изгледа всички победоносно: „Видяхте ли — искаше да каже той — как станах ученик!“ Сетне втренчи очи към черната дъска, където учителката майсторски рисуваше с тебешир кукички и колелца като главички на патенца. Но тъй като не проумяваше нищо от задачи, стана му досадно и се размърда. По едно време, без да каже нищо, той излезе от чина и тръгна към вратата.

— Къде? — строго се обърна към него учителката.

— Сега пък ми се пие вода — рече Колчо.

— Иди на чешмата, но да се не връщаш!

— Защо? — зина Колчо.

— Пречиш.

Колчо излезе, без да затвори вратата, и подир малко пак се изтърси. Всички му се изсмяха, но той изплези език на целия клас и отиде на мястото си.

Мина пладне. Учителката сложи на масата една тиква и учениците се заловиха да я рисуват с голямо усърдие. Пенка откъсна от блокчето си един лист и го сложи пред Колча. Даде му половин червена боичка като миша опашка. Колчо се залови да чертае колело, но не можа да настави двата края на кривата линия и тиквата остана разцепена. Безсмислено захвана да криволи насам-натам по белия лист. По едно време очите му се премрежиха и той изтърва шарилото. Отпусна главицата си върху чина и заспа сладко и дълбоко. Пенка се хвана с шъпа за устата и дяволито погледна другарите си. Удари звънецът, но Колчо не мръдна. Проспа и втория час.

Вечерта Колчовият баща, като узна от учителката какво е направил неговият син, рече:

— Не зная какво да го правя. Майка му чупи царевица, аз съм цял ден в лозята. Моля ви се, другарке, оставете го да седи при децата в клас. Научил се е подир пладне да заспива, където го налегне сънят. Много пъти съм го намирал в ливадата до купата. А пък там пълзи една отровна змия. Косата ми настръхва, като си помисля, че може да го ухапе.

На другия ден Колчо пристигна в училище като другите ученици с торбичка, а вътре, както му е редът — една питка и една песнопойка, подвързана с дървени кори, останала от дядо му. Когато другите отвориха учебниците си, и Колчо отвори песнопойката. Но нали не знаеше да чете, буквите се разиграха като мушици пред очите му, той се прозя и пак се измъкна от чина. Излезе и този път без позволение. Учителката нищо не му каза. Подир половин час — ето го Колчо пак иде. Пазвата му подута. Събрал всичките нападали круши от градината и решил да зарадва класа. Първата круша, която извади от пазвата си, той подаде на учителката и рече:

— На да видиш какви са благи!

Но учителката се ядоса и му блъсна ръката. Крушата падна и се търкулна под масата.

— Сядай си на мястото — викна сърдито другарката — и да не си посмял да ядеш круши, додето не удари звънецът! За последен път ти правя бележка. Ако продължаваш да пречиш, ще те изключа, макар че обещах на баща ти. Ти ми размиряваш класа.

Колчо се начумери, седна до Пенка и изтърси всичките круши под чина.

Учителката извика Пенка и я накара да разкаже приказката за бялото гълъбче. Колчо се заслуша, забрави крушите и стоя мирно, с широко отворени очи. Когато Пенка свърши, и той дигна ръка.

— Другарке, да кажа ли нещо?

— Кажи, Колчо! — рече учителката.

— Нашата котка снощи се окоти. Ние имаме три котенца и ги сложихме на мекичко в големия пачник! — извика Колчо и се огледа да види колко смаяни са останали учениците от тая новина, но момчетата го гледаха със съжаление, а Пенка пак сложи шъпа на устата си и раменете ѝ затрепераха.

— Седни си на мястото! Да ви са живи и здрави котенцата! — рече учителката.

Ония уроци, които малкият разбираше, го поглъщаха цял. Той дори ръгаше Пенка под чина да не му пречи на слушането, но когато не разбираше за какво става дума, започваше да си мисли за свои работи: за меките круши, за котенцата в пачника, за пушката, която баща му окачаше вечерно време много високо на стената, че да не я достигат немирните Колчови ръчички.

— Како Пенке, тази буква каква е, моля ти се, кажи ми я! — сочеше с пръст Колчо някоя от заглавните букви в читанката.

— И да ти я кажа, няма да я запомниш! — отвърщаше Пенка, но все пак търпеливо изговаряше буквата и му показваше как се пише. Сетне го хващаше за носа и го подсторваше да я гони в училищната градина.

Научи се Колчо да ходи на училище. И учениците свикнаха с него. Ако сутрин се успиваше — Пенка тичаше у тях да го събуди, за да не закъснее. Където мръднеха учениците — и той с тях. Когато отидоха да берат черешите — той се катереше по най-тънките клончета и коремът му се поду като диня. А тръгнаха ли пионерите на излет — Колчо крачеше най-отпред с барабанчето и го биеше майсторски.

Последната забава стана в големия салон на училището. Излезе много хубаво. Трима пионери от пети клас свиреха ръченица на орехови гъдулки. Едно момиченце, направено като бяло гълъбче, дълго се въртя по сцената и трепка с крилцата си. А училищният хор изпя всичките песни, които Колчо беше научил през годината.

По едно време между картонените дървета на сцената посегна да излезе Колчо. Някой го дръпна отзад, но малкият син на милиционера се отскубна, направи няколко крачки напред и гласецът му екна като камбанка:

— Аз съм българче! — извика Колчо и целият салон затаи дъх.

— Не го виждаме! — обадиха се най-подирните.

Тогава един голям ученик се затече към Колча, грабна го и го сложи на масата.

*... Аз съм българче и расна  
в дни велики, в славно време.  
Син съм на земя прекрасна,  
син съм на юнашко племе.*

Когато Колчо млъкна, учениците захванаха да ръкопляскаат тъй, че салона щяха да съборят. Най-малкият ученик потъна в земята от срам. Озърна се безпомощно, скочи от масата, побягна и се скри в празния долап, където заключваха дрехите и сабите на артистите. Но Пенка го измъкна от долапа, прегърна си го като сестричка и рече:

— Ох, на така момчето! То каза най-хубавото стихотворение.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.